

วารสารรัชต์ภาคย์

ปีที่ 12 ฉบับที่ 26 พฤษภาคม-สิงหาคม 2561

Rajapark Journal

ISSN: 1905-2243

Vol.12 No.26 May-August 2018

การพัฒนาทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม
ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้วิธีการเรื่องราวทางสังคม
Social Skill Development for an Autistic Student in an Inclusive :
a Case of the Demonstration School Ramkhamhaeng University

สุการ์ตพิชา ปิยะธรรมวารกุล¹

Sukarnpicha Piyathamvarakul¹

¹รองศาสตราจารย์ ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

¹Associate Professor Department of Basic Education Faculty of Education Ramkhamhaeng university

Email: suwapitcha@ru.ac.th

ABSTRACT

These objectives of this research were 1) to study Social Skill Development for an Autistic Student in an Inclusive Classroom: a Case of the Demonstration School Ramkhamhaeng University 2) to develop the social contexts of those 3) to study the results of the social contexts story, too. The samples comprised of 3 groups those were teachers, staff affiliated in this field and the students whom as the experimental group. Research Tools were designed by the research in 3 types; 1social skill problems survey questionnaire which consisted of social. 2 contexts story, lesson plan and students behaviors' record forms. Frequency, Percentage and Means are employed for data analysis.

Research Results

1. Queue for buying at the cooperative stores, before, during and breaking action $\bar{X}$ to 5.80, 2.14 and 0.00.
2. learning before during breaking action $\bar{X}$ to 3.48, 0.40 and 0.10.
3. Team working and breaking action $\bar{X}$ to 0.80 0.10 and 0.00.

Keywords: Social Skill, Autistic, Inclusive

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง 2) เพื่อพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง และ3) เพื่อศึกษาผลการพัฒนาเรื่องราวทางสังคมสำหรับนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือ อาจารย์ ผู้สอนเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มที่ 2 อาจารย์ทางด้านการศึกษาพิเศษ และ

[376]

กลุ่มที่ 3 นักเรียนออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองสอนเรื่องราวทางสังคมที่เป็นปัญหา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด คือ แบบสำรวจปัญหาทักษะทางสังคม เรื่องราวทางสังคม แผนการสอน และแบบบันทึกพฤติกรรม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัยพบว่า

3.1 เรื่องการเข้าคิวเพื่อซื้ออุปกรณ์ การเรียนที่ร้านสหกรณ์ ระยะก่อนการจัดทำ ระยะการจัดทำ และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ 5.80, 2.14 และ 0.00

3.2 เรื่องการเรียนในห้องเรียน ระยะก่อนการจัดทำ ระยะการจัดทำ และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ 3.48 , 0.40 และ 0.10

3.3 เรื่องการทำงานกลุ่ม ระยะก่อนการจัดทำ ระยะการจัดทำ และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ย ตามลำดับ 0.80, 0.10 และ 0.00

คำสำคัญ: ทักษะทางสังคม, ออทิสติก, การเรียนร่วม

บทนำ

การศึกษาถือเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีความสามารถ ที่จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข รวมทั้งสามารถปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สามารถแข่งขัน กับนานาชาติได้ (ศิwaporn Ouanvijit and Group , 2001, p.1)

การศึกษาพิเศษในประเทศไทย ได้รับแรงผลักดันจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ. 2551 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 ที่ได้กำหนดไว้ชัดเจนว่า ให้รัฐจัดการศึกษาให้กับคนไทยทุกคนทุกกลุ่ม ไม่เว้นแม้แต่เด็กพิการและเด็กด้อยโอกาส โดยระบุไว้ว่า “การจัดการศึกษาต้องจัดให้บุคคลมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่

เก็บค่าใช้จ่าย” ตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกคนรวมทั้งเด็กพิเศษได้รับการศึกษาเท่าเทียมกัน และเด็กพิเศษมีโอกาสเข้าสู่ระบบโรงเรียนมากขึ้น (ผดุง อารยะวิญญู, 2542, หน้า 16) (Padung Arayawinyu , 1999 , p.16) บุคคลพิการดังกล่าวนี้ คณะอนุกรรมการคัดเลือก และจำแนกความพิการเพื่อรับการศึกษา ได้กำหนดบุคคลที่มีความบกพร่องที่ต้องการได้รับการศึกษาพิเศษไว้ 9 ประเภท คือ 1) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น 2) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 3) บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา 4) บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ 5) บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ 6) บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา 7) บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ 8) บุคคลออทิสติก 9) บุคคลพิการซ้อน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 8) (Ministry of Education, 2003 , p. 8)

เด็กออทิสติก จัดเป็นเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทหนึ่งที่มีความบกพร่องของพัฒนาการ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้านปฏิสัมพันธ์

ทางสังคม และด้านพฤติกรรม (เพ็ญแข ลิมศิลา, 2545, หน้า 29) (Penkhae Limsila, 2002, p.29)

จากรายงานของสถาบันสุขภาพจิต แห่งชาติ สหรัฐอเมริกา ซึ่งในสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 2007 มีประชากรที่เป็น ออทิสติกอยู่ประมาณ 1.5 ล้านคน เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งประเทศแล้วมีอัตราส่วนสูงกว่า 1:100 (Autism Society of America, 2007) ต่อในปี 2008 พบว่ามีอัตราส่วนเป็น 1:150 (National Institutes of Mental Health, 2008) และในปีเดียวกันสมาคม ออทิสติกแห่งชาติ (National Autism Society) ของ ประเทศอังกฤษพบว่า มีอัตราส่วนถึง 1:100 (The National Autistic Society, 2008) ซึ่งข้อมูลการสำรวจ ส่วนใหญ่เป็นผลจากการ สำรวจในกลุ่มเด็กที่ยังอยู่ในวัย เรียน นั้นแสดงว่าอาจจะมียุคออทิสติกในวัยผู้ใหญ่อีก จำนวนไม่น้อยที่ยังตกหล่นจากผลการสำรวจใน รายงาน ของแต่ละประเทศ ส่วน ความชุกของออทิสติกใน ประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2547 ประมาณ 1 : 1,000 อัตราส่วนที่พบใน เด็กชายต่อเด็กหญิง เท่ากับ 4-5 : 1 (พุทธิดา (นามปากกา), 2550, หน้า 25) (Puthida (Penname), 2007, p. 25) จากข้อมูลที่ได้กล่าวมาแล้ว ข้างต้นแสดง ให้เห็นว่า อัตราส่วนเด็ก ออทิสติกต่อ จำนวนประชากรของแต่ละประเทศมีการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอีกด้วย ส่วนจำนวนเด็กออทิสติกในโรงเรียนนั้นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้น พื้นฐาน กระทรวงศึกษา สำรวจข้อมูลนักเรียนออทิสติก ในปีการศึกษา 2542 จนถึงปีการศึกษา 2547 พบว่ามี จำนวนเพิ่มขึ้นจาก 1,375 คน เป็น 3,778 คน ซึ่งเพิ่มขึ้น ร้อยละ 17.4 และมีเด็กออทิสติกเข้าเรียนในโรงเรียนแกน นำ จัดการเรียนร่วม ในปีการศึกษา 2547 จำนวน 518 คน (ณัฐวุฒิ รัตนภิรมณ์, 2553, หน้า 2)(Natthawut Rattanapirom , 2010 , p. 2)

จำนวนนักเรียนออทิสติก ที่เข้าเรียนในระบบ โรงเรียนเป็นจำนวนมาก มีความบกพร่องในด้านทักษะ ทางสังคม ซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก

ออทิสติก (เพ็ญแข ลิมศิลา, 2545, หน้า 29)(Penkhae Limsila, 2002 , p.29) และมักพบว่าเด็กออทิสติกที่เข้า เรียนในโรงเรียนร่วมมักจะไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจาก มีปัญหาเกี่ยวกับการขาดทักษะทางสังคม (ดารณี อุทัย รัตน์กิจ, 2545, หน้า 6) (Daranee Uthairatanakij , 2002) โดยขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคม การสร้าง ปฏิสัมพันธ์ไม่เป็น ไม่นสนใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวหรือบุคคล รอบข้าง มีขอบเขตจำกัดในการแสดงออกทางสีหน้า และสื่ออารมณ์ ขาดกระบวนการคิดที่เป็นนามธรรม ทำให้เกิดความยุ่งยากต่อความ สัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Greene, 2001, p. 35) จากพฤติกรรมดังกล่าวทำให้เด็ก ออทิสติก ไม่เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและบุคคลทั่วไป ไม่มี เพื่อนมี ปัญหาในการปรับตัว ก่อให้เกิดความขัดแย้ง และมีปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นขาดโอกาสในการ เรียนรู้ ซึ่งพบว่านักเรียนออทิสติกเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นต้องการ ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นความสับสน ยุ่งยาก (เพ็ญแข ลิมศิลา, 2545, หน้า 38)(Penkhae Limsila, 2002 , p. 38)

ทักษะทางสังคมเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นใน การดำรงชีวิตของมนุษย์ คนที่จะประสบความสำเร็จได้ นอกมีความสามารถในการทำงานแล้ว จำเป็นต้องมีความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุขด้วย นั้นหมายถึงต้องมีทักษะทางสังคมที่ดีด้วย (Cook, 1996, p. 96) แต่เด็กออทิสติกไม่สามารถทำในสิ่งเหล่านี้ได้ เนื่องจากธรรมชาติของออทิสติกเหมือนมีกำแพงกั้น ระหว่างเด็กออทิสติกกับสังคมรอบข้าง การพัฒนาทักษะ ทางสังคมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เด็กออทิสติก ออกจาก โลกของตนเอง และเข้ามาอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้สร้างความคุ้นเคยและร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นเกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้พัฒนาตนเองได้ (อุมาพร ตรังคสมบัติ, 2545, หน้า 98)(Umaporn. Trungkasombat, 2002, p.98)

เรื่องราวทางสังคม คือการบอกบทบาททาง สังคมเพื่อช่วยให้เด็กออทิสติกเข้าใจกฎกติกา และ บทบาททางสังคม วัฒนธรรมและการเข้าใจเกี่ยวกับ

จิตใจคนอื่น ว่ารู้สึกนึกคิดอย่างไร และเด็กควรจะปฏิบัติตนอย่างไร (Gray, 2000, p.124) เรื่องราวทางสังคมจะช่วยให้เด็กออกทิสติกเกิดการเรียนรู้ เข้าใจ และสามารถมองเห็นภาพเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในสังคม ทำให้เกิดประสบการณ์รับรู้ความรู้สึกของบุคคลอื่น และเกิดการตอบสนองที่ดี ซึ่งเป็นการเตรียมเด็กให้เผชิญกับสภาพการณ์จริง (พัชร จิวพัฒน์กุล, 2549, หน้า 78) (Patcharee Jewpattanakun, 2006, p. 78)

จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะผู้สอนวิชาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก และกรรมการโครงการจัดการเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จึงสนใจศึกษาการพัฒนาทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อนำผลการวิจัย ไปใช้พัฒนานักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ให้มีทักษะทางสังคมที่เหมาะสมต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัย แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) ที่ศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหาของนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จากอาจารย์ผู้สอนเด็กออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ทั้ง 10 กลุ่มสาระ ด้วยแบบสำรวจ

ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) เพื่อพัฒนาเรื่องราวทางสังคม สำหรับใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา ของนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการนำปัญหาทักษะทางสังคม ในระยะที่ 1 มาสร้างเรื่องราวทางสังคม

ระยะที่ 3 เป็นการวิจัยกลุ่มตัวอย่างเดี่ยวหลายพฤติกรรม (Single Subject Design Across Behavior) รูปแบบ A – B – A เพื่อศึกษาผลของการใช้เรื่องราวทางสังคมไปใช้กับนักเรียนออทิสติกเรียนร่วมโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ก่อนการจัดทำ (A1) ผู้วิจัย และผู้ช่วยนักวิจัย สังเกตการณ์ปฏิบัติตน เกี่ยวกับทักษะทางสังคมที่เป็นปัญหา ในสถานการณ์ที่กำหนด สังเกต และบันทึกพร้อมกันในช่วง เวลาเดียวกัน แล้วนำผลการสังเกตพฤติกรรมมาหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกต 2 คน กำหนดค่าความเชื่อมั่นระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยใช้ค่า IOR (Inler Observer Reliability) ที่ได้มากกว่า 80 ขึ้นไปจนกระทั่งได้ข้อมูลที่คงที่เพื่อให้ได้เส้นฐานของพฤติกรรม

ขั้นที่ 2 การจัดทำ (B) อ่านเรื่องราวทางสังคมให้นักเรียนออทิสติกที่เป็นกลุ่มตัวอย่างฟัง ทุกวัน วันละ 2 ครั้ง คือ ก่อนเวลาเข้าชั้นเรียนในตอนเช้า และก่อนเวลาเข้าชั้นเรียนในตอนบ่าย ในวิชาและสถานการณ์ ที่สังเกต ที่ละเรื่อง วันละเรื่อง เรื่องละ 2 ครั้ง ใช้เวลา 5 นาที บรรยายภาคในการอ่านเรื่องราวทางสังคมให้นักเรียนออทิสติกฟังในสถานที่ที่สงบ และบรรยายภาคเป็นกันเอง อ่านได้ หลาย ๆ รอบ เพื่อทบทวนเรื่อง และอาจมี การถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวบ้าง ตามความเหมาะสม อ่านเรื่องราวทางสังคมสามารถสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออกใกล้เคียงกับนักเรียนปกติ และสังเกตการณ์ปฏิบัติตนทางทักษะทางสังคม ในสถานการณ์ที่กำหนดตามเรื่องราวทางสังคมที่อ่านให้ฟัง

ขั้นที่ 3 หยุดการจัดทำ (A2) เป็นระยะหยุดการจัดกระทำ (หยุดอ่านเรื่องราวทางสังคม) และสังเกตพฤติกรรมการปฏิบัติตนเกี่ยวกับทักษะทางสังคมในสถานการณ์ที่กำหนดตามเรื่องราวทางสังคมที่อ่าน เพื่อสังเกตความคงอยู่ในพฤติกรรมแต่ละสัปดาห์ จนพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเกี่ยวกับทักษะทางสังคม

ของนักเรียนออทิสติก ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างลดพฤติกรรมลงถึงระดับพื้นฐาน

เมื่อสิ้นสุดการวิจัยแล้วนำผลจากการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมทางสังคมมาวิเคราะห์ และสรุปผลการวิจัย โดยนำมาหาค่าเฉลี่ยของจำนวนครั้งการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย แสดงข้อมูลด้วยตาราง และกราฟสรุปผลการวิจัยโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ของจำนวนครั้งการเกิดพฤติกรรมเป้าหมาย ในแต่ละขั้นตอนการวิจัย

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกเรียนร่วมในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ เมื่อต้องรอคอยจะลุกขึ้นเดินไปที่อื่น คิดเป็นร้อยละ 90.00 รองลงมา คือ เมื่อทำงานกลุ่มจะลุกออกจากกลุ่ม คิดเป็น ร้อยละ 70.00 ไม่ขออนุญาต เมื่อลุกจากที่นั่ง/ออกนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 60.00 ทำแต่กิจกรรมที่ตนเองสนใจ คิดเป็นร้อยละ 50.00 เดินหนีเมื่อไม่ชอบ เดินไปมาในขณะที่ผู้อื่นทำกิจกรรม และใช้กำลัง เช่น ตีเพื่อน ทำลายข้าวของ คิดเป็นร้อยละ 40.00 ซึมเศร้าแยกตัวจากผู้อื่น เฉยเมย เมื่อผู้อื่นเดือดร้อนหรือเสียใจ และแสดงออกโดยคำพูด เช่น โกรธ กลัว รัก ชอบ คิดเป็นร้อยละ 30.00 แสดงออกโดยใช้สีหน้าท่าทางเช่น โบกมือปฏิเสธ คิดเป็นร้อยละ 20.00 และไม่บอกความรู้สึกได้ เช่น เปื้อน เหนื่อย ไม่ชอบ คิดเป็นร้อยละ 10.00

2. ผลการศึกษาทักษะทางสังคมของนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทักษะทางสังคมมากที่สุด ของนักเรียนออทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา คือ ด้ายการควบคุมตนเอง ได้แก่พฤติกรรมนั่งรวมกลุ่มแต่ไม่ทำกิจกรรม เมื่อต้องรอคอย พฤติกรรมใช้เวลา มากหรือน้อยเกินไปในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม พฤติกรรมแสดงอาการเศร้า หรือคับข้องใจเมื่อผู้อื่นไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนต้องการ และพฤติกรรมการพูด

รามคำแหง การเข้าคิวเพื่อซื้ออุปกรณ์ การเรียนที่ร้านสหกรณ์ ก่อนการจัดทำ (A1) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.80 ระยะการจัดทำ (B) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.14 และระยะหยุดการจัดทำ (A2) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.00 การเรียนในห้องเรียน ก่อนการจัดทำ (A1) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 ระยะการจัดทำ (B) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.40 และระยะหยุดการจัดทำ (A2) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.10 และการทำงานกลุ่ม ก่อนการจัดทำ (A1) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 ระยะการจัดทำ (B) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.10 และระยะหยุดการจัดทำ (A2) ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.00

สรุปและวิจารณ์

1. จากผลการศึกษาทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่เป็นปัญหา คือ เมื่อต้องรอคอยจะลุกขึ้นเดินไปที่อื่น เมื่อทำงานกลุ่มจะลุกออกจากกลุ่ม ไม่ขออนุญาต เมื่อลุกจากที่นั่ง/ออกนอกห้องเรียน ทำแต่กิจกรรมที่ตนเองสนใจ เดินหนีเมื่อไม่ชอบ เดินไปมาในขณะที่ผู้อื่นทำกิจกรรม และใช้กำลัง เช่น ตีเพื่อน ทำลายข้าวของ ซึมเศร้าแยกตัวจากผู้อื่น เฉยเมย เมื่อผู้อื่นเดือดร้อนหรือเสียใจ และแสดงออกโดยคำพูด เช่น โกรธ กลัว รัก ชอบ แสดงออกโดยใช้สีหน้าท่าทางเช่น โบกมือปฏิเสธ และไม่บอกความรู้สึกได้ เช่น เปื้อน เหนื่อย ไม่ชอบ สอดคล้องกับผลการสำรวจของ (ณัฐวุฒิ รัตนภิรมย์, 2553) (NATTAWUT RATTANAPIROM, 2010) ที่พบว่า

สอดแทรกขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุในขณะที่ผู้อื่นฟังครูสอน ด้ายการสื่อสารความหมายกับบุคคลอื่น “ได้แก่ พฤติกรรมการยืนดูผู้อื่นเล่นและหยอกล้อกัน โดยไม่เข้าไปร่วมวง หรือมีส่วนร่วมพฤติกรรมการทำกิจกรรม หรือเล่นคนเดียวในเวลาว่าง หรือเวลาพักกลางวัน และ พฤติกรรมการไม่พูดปลอบ หรือให้กำลังใจเพื่อนเมื่อเพื่อนเศร้า ด้านการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ได้แก่

พฤติกรรมการเพิกเฉยเมื่อเพื่อนขอความช่วยเหลือ แม้ว่าความช่วยเหลือนั้น ๆ ตนเอง ทำได้ พฤติกรรมการไม่เป็นผู้เริ่มลงมือทำ หรือนำกิจกรรมให้ผู้อื่นทำตาม และพฤติกรรมการสนใจเฉพาะความคิดเห็นของตนเอง และสอดคล้องกับ พัชร จีวพัฒน์กุล (2546)(Patcharee Jewpattanakun, 2006) ที่พบว่า นักเรียนออทิสติกที่เรียนอยู่ ระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาทักษะทางสังคม ด้านการควบคุมตนเอง การสื่อความหมายกับบุคคลอื่น และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากภาวะที่สมองทำงานผิดปกติทำให้ มีความบกพร่องของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Interaction) การสื่อสารในสังคม (Social Communication) และจินตนาการ (Imagination) ซึ่งเรียกว่า Triad of Impairments (The National Autistic Society, 2000; Jennifer et al, 2007)

2. ผลการศึกษาทักษะทางสังคม ของนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง การเข้าคิวเพื่อซื้ออุปกรณ์ การเรียนที่ร้านสหกรณ์ มีพฤติกรรมเดินออกจากแถวที่เข้าคิว ก่อนการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.80 ครั้ง ระยะการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.14 ครั้ง และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.00 ครั้ง การเรียน ในห้องเรียน มีพฤติกรรมลุกเดินออกจากโต๊ะที่นั่งของตน ก่อนการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 ครั้ง ระยะการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.40 ครั้ง และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.10 ครั้ง การทำงานกลุ่ม มีพฤติกรรมไม่ช่วยเพื่อนทำงานกลุ่ม ก่อนการจัดทำ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.80 ครั้ง ระยะการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.10 ครั้ง และระยะหยุดการจัดทำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.00 ครั้ง แสดงให้เห็นว่าเรื่องราวทางสังคมที่พัฒนาขึ้นมาสามารถลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเด็กออทิสติก และเพิ่มทักษะทางสังคมของเด็กออทิสติกได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กนกกร ศาลางาม (2556) ที่ศึกษาพบว่า เด็กออทิสติกเป้าหมายมีพฤติกรรมควบคุมตนเอง โดยไม่แย่งอุปกรณ์การเรียนในห้องเรียน หลังอ่าน

เรื่องราวทางสังคม เรื่องขอยืมของกันนะ ระยะก่อนการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการแย่งอุปกรณ์การเรียน 5.26 ครั้ง ในระยะการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 1.78 ครั้ง และในระยะหยุดการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 0.00 ครั้ง พฤติกรรมการควบคุมตนเอง โดยไม่แย่งของเล่นเพื่อนในห้องเรียน หลังอ่านเรื่องราวทางสังคม เรื่องเล่นด้วยกันนะ ระยะก่อนการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการแย่งของเล่นเพื่อนในห้องเรียน 3.37 ครั้ง ในระยะการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 0.30 ครั้ง และในระยะหยุดการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 0.10 พฤติกรรมการควบคุมตนเอง โดยไม่แย่งของเล่นเพื่อนนอกห้องเรียน หลังอ่านเรื่องราวทางสังคม เรื่องเล่นด้วยกัน ก็ได้ ระยะก่อนการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ยของความถี่ในการแย่งของเล่นเพื่อนนอกห้องเรียน 2.15 ครั้ง ในระยะการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 0.30 ครั้ง และในระยะหยุดการจัดกระทำ มีค่าเฉลี่ย 0.00 และสอดคล้อง(ณัฐวุฒิ รัตนภิรมย์ , 2553) (NATTHAWUT RATTANAPIROM, 2010) จากการศึกษาทักษะทางสังคม พฤติกรรมการลุกออกจากที่ของนักเรียนออทิสติกเป้าหมาย พบว่า ทักษะทางสังคม พฤติกรรมการลุกออกจากที่ ของนักเรียน เป้าหมาย ลดลงอย่างเห็นได้ชัด และใช้ระยะเวลาอันสั้น เช่นเดียวกับ (เสาวภา สุขเฉลิมชัย, 2550)(Saowapa Sukchalermschai, 2007) ที่ศึกษาทักษะการรอยคยของเด็กออทิสติกโดยการสอนเรื่องราวทางสังคม พบว่า เด็กออทิสติกมีทักษะการรอยคยสูงขึ้น เมื่อได้รับการสอนโดยเรื่องราวทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ของแบนดูราที่กล่าวว่าการเรียนรู้ของมนุษย์นั้นจะเรียนรู้จากการเรียนแบบ และการสนองตอบความต้องการของตนเอง (Self-efficacy) (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2545) (Sriruan kaewkungwal,2002) ซึ่งเด็กออทิสติกเป้าหมายได้เรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบผ่านเรื่องราวทางสังคมที่ผู้วิจัยอ่านให้ฟังทำให้การพัฒนาทักษะทางสังคมนักเรียนออทิสติกเรียนร่วม ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง พัฒนาขึ้นหลังใช้วิธีการเรื่องราวทางสังคม

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่าหลังอ่านเรื่องราวทางสังคมให้เด็กออกทิสติกเป้าหมายฟังแล้วเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทักษะทางสังคมลดลง ดังนั้นควรแนะนำให้ครูผู้ปกครอง นำไปใช้ฝึกทักษะทางสังคมกับเด็กพิเศษประเภทอื่น ๆ ที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์
2. จากผลการวิจัยพบว่าหลังอ่านเรื่องราวทางสังคมให้เด็กออกทิสติกเป้าหมายฟังแล้วเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทักษะทางสังคมลดลง ดังนั้นควรนำเรื่องราวทางสังคมที่พัฒนาขึ้นมาไปใช้กับเด็กออกทิสติกคนอื่น ๆ ที่มีปัญหาทักษะทางสังคมเหมือน ๆ หรือคล้ายคลึงกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการใช้เรื่องราวทางสังคม ร่วมกับวิธีการแบบอื่น ในการพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออกทิสติก
2. ควรศึกษาการใช้สื่อมัลติมีเดียเพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้แก่เรื่องราวทางสังคม เช่น การสร้างเรื่องราวทางสังคมในรูปแบบ VDO ภาพเคลื่อนไหวหรือภาพประกอบเสียงซึ่งอาจจะเหมาะสม และทันสมัยสำหรับเด็ก ออกทิสติกระดับมัธยมศึกษา
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบการสอนเรื่องราวทางสังคมโดยใช้ภาพการ์ตูนกับภาพเคลื่อนไหวเพื่อดูประสิทธิภาพว่า แบบไหนมีความเหมาะสมกับเด็กออกทิสติกระดับมัธยมมากกว่ากัน

เอกสารอ้างอิง

- กนกกร ศาลางาม. (2556). การพัฒนาทักษะทางสังคมของเด็กออกทิสติก โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- กระทรวงศึกษาธิการ, คณะอนุกรรมการการคัดเลือกและจำแนกความพิการเพื่อการศึกษา. (2546). คู่มือการคัดแยกและส่งต่อคนพิการเพื่อการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ณัฐวุฒิ รัตนภิรมย์. (2553). การพัฒนาทักษะทางสังคมสำหรับนักเรียนออกทิสติกในโรงเรียนเรียนร่วมระดับมัธยมศึกษา โดยใช้เรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ดารณี อุทัยรัตนกิจ. (2545). จะรู้ได้อย่างไรว่าเด็กเข้าข่ายออทิสซึม. เอกสารประกอบการประชุมปฏิบัติการเรื่อง ครู หมอ พ่อแม่: มิติการพัฒนาศักยภาพบุคคลออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2542). การเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว.
- พัชร จีวพัฒน์กุล. (2549). การพัฒนาแบบฝึกเพื่อเสริมสร้างทักษะทางสังคมสำหรับเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พุทธิดา (นามปากกา). (2550). ก้าวไปกับลูกออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์พินิจการพิมพ์.
- เพ็ญแข ลิมศิลา. (2545). คู่มือฝึกและดูแลเด็กออทิสติกสำหรับผู้ปกครอง. สมุทรปราการ: โรงพยาบาลยุวประสาทไวทยโยปถัมภ์.

ศิวาภรณ์ อ้วนวิจิตรและคณะ. (2544). การศึกษาสภาพปัญหาและการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมปกติในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). จิตวิทยาเด็กที่มีลักษณะพิเศษ .(พิมพ์ครั้งที่ 3).กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์พิมพ์ดี.

เสาวภา สุขเฉลิมชัย. (2550). การศึกษาทักษะการรอยของเด็กรออทิสติก โดยสอนด้วยเรื่องราวทางสังคม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2545). ช่วยลูกออทิสติก คู่มือสำหรับพ่อแม่ผู้ไม่ยอมแพ้. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์วิจัยและพัฒนาครอบครัว.

Reference

- Autism Society of America (ASA). (2007).What is Autism? [online]. Available from: <http://www.autism-Society.org>. [January 10, 2010].
- Cook, K.M. (1996). **Resource Manual for the Development and Evaluation of Special Programs for Exceptional Students**. Florida: The Orange County Public School System.
- Darane Uthairatanakij. (2002). **How do Autism children know? Documentation of the Workshop on Teachers of Parents : The Development of Autistic Potential**. Bangkok : Kasetsart University.
- Gray, Carol. (2000). **The New Social Story Book Illustrated Edition**. Arlington: Future Horizons Inc.
- Greene S. (2001). **Social Skill Intervention for Children with Autism and Autism and Asperger Disorder**. In Heather Miller-Kuhaneck (ed.). **Autism a Comprehensive Occupational Therapy Approach**. Bethesda: The American Occupational Therapy Association.
- Kanokkorn Salayhom. (2013). **Development of social skills of children with autism. Use social stories**. Master of Education Thesis, Khon Kaen University.
- Ministry of Education, Subcommittee Selection and classification of disabilities for education. (2003). **Disclosure and Disclosure Guide for Education Bangkok**. Kurusapa Printing Ladphrao.
- NATTHAWUT RATTANAPIROM.(2010). **Development of social skills for autistic students in secondary school. Using social stories**, Education: Master's thesis, Khonkaen University.
- Padung Arayawinyu. (1999). **Joint learning between normal children and children with special needs**. Bangkok : Wankaew Edutainment.
- Patcharee Jewpattanakun. (2006). **Development of social skills training for autistic children**. Ph.D.,Srinagarindra University.
- Penkhae Limsila. (2002). **A Guide to Autistic Parenting and Caring**.Samut Prakan: Yuwaprasart Waithayopatham Hospital.
- Puthida (Penne). (2007). **Move on with your autistic child**. Bangkok: Pimpinij printing.

- Saowapa Sukchalemchai. (2007) .**A study on waiting skills of the Children with Autism by using social stories**. Master of Education Thesis, Srinakharinwirot University.
- Siwaporn Ouanvijit and Group. (2001). **A study of problems and instructional management for special needs children in elementary schools under the Jurisdiction of Phitsanulok Provincial Primary Education**. Education: Master's degree thesis, Srinakharinwirot University.
- Sriruan kaewkungwal. (2002).**Child Psychology**. (3rd Edition). Bangkok: Printing Publishing House.
- The National Autistic Society. (2000).**Therapies**. Retrieved July 16.2005, From <http://www.oneorld.org/autisim-uk.html>.
- Umaporn. Trungkasombat. (2002).**Helps children with autism. A guide for parents who do not give up**. Bangkok: Center for Family Research and Development.